

NÉIXER AMB LA FLOR AL NAS

«Antònia Purpurina», de Maria Espluga. Il·lustracions de l'autora. Col·lecció Sopa de Llibres. Editorial Barcanova. Barcelona, 2011. Pàgs. 72. Preu: 7,70 €. A partir 8 anys.

Prosa poètica, narrativa il·lustrada, conte fantàstic, realisme màgic... una mica de tot és el que hi ha en aquest relat que consolida l'autora Maria Espluga (Barcelona, 1968) com una narradora a tenir en compte, al marge de la seva llarga trajectòria com a il·lustradora, amb més de cent llibres en els quals ha col·laborat amb els seus dibuixos.

És precisament la part il·lustrada per ella mateixa un dels atractius d'aquesta publicació. En coincidir l'autoria escrita i il·lustrada, la conjunció de text i làmines no presenta cap distorsió fins al punt que un no sap ben bé què ha estat primer, si el text o les il·lustracions. Caricatures molt en la línia personal de l'autora, primers plans de retrats de grans expressivitat i una mirada no exempta de fantasia per ablanir l'origen del realisme de la trama.

¿Escriu de la mateixa manera una il·lustradora que una autora que només s'entén amb les lletres? ¿No hi ha, en cada frase, cada expressió, cada passatge, cada capítol, una major representació literària del que bull en imatges en el seu imaginari?

Em sembla veure-hi aquesta fusió, en la història d'aquest personatge que Maria Espluga —per als coneguts, continuadora en l'art del llibre il·lustrat de la seva mare, la veterana il·lustradora Carme Solé Vendrell— s'ha inventat amb el desig que entrin al rebost dels petits lectors i hi deixin empremta.

'Antònia Purpurina' —cognom de ficció de ressonàncies gràfiques que delata també la doble autoria— és un personatge que té tots els ingredients per penetrar en el record dels primers lectors i quedar-s'hi. Per diferents raons: perquè l'autora Maria Espluga no ha pretès escriure un conte per acontentar el lector amb un simple passatemps sinó un conte que no li ho posi fàcil i que al final de la lectura el faci raonar sobre el que ha llegit i, de passada, s'ha imaginat. I, si no, ¿a veure qui sap explicar com es justifica que un

nas corrent i normal com el de la tal Antònia Purpurina canviï de colors, vermell, marró, verd o porpra i creixi i es desplegui i s'obri com una immensa flor?

En aquest sentit, 'Antònia Purpurina' és un conte i un personatge que toca, ni que sigui amb la punta dels dits de la imaginació, aquell llunyà senyor Sommer de Patrick Süskind, novel·la que, al cap del temps, ha acabat reeditant-se precisament per a lectors joves.

Si el jurat d'un premi ho té sempre difícil, en aquesta ocasió, atorgant-li el guardó de la modalitat infantil Barcanova —en diuen "segon premi" però millor no incidir en el desencert d'aquestes bases— sembla que no es va deixar temptar per propostes enlluernadores, a la moda i ensucrades, sinó que va saber copsar més el que hi ha darrere d'"Antònia Purpurina" que el que aparentment només s'hi podria detectar en una primera lectura.

Editat inicialment en una col·lecció en rústica, sortosament en color, el conte es mereix una edició en cartoné, si es dóna el cas i les circumstàncies ho permeten, fent créixer cadascuna de les làmines —un dels treballs més complets fins ara com a il·lustradora de l'autora— i reforçant-les amb el text literari.